

„Следъ обѣдъ небото се разчисти отъ облацитѣ и слънцето изобилно и милостиво заоблива смръзналата земя. Болнитѣ се раздвижватъ като мравунякъ. Азъ чакамъ жена си. Мжчно ми е. Краката ме не държатъ, а искамъ много да отида вѣнъ на двора и да се наравмамъ на слънцето. Съ усилие излѣзахъ на двора, тамъ сж вече наизлѣзли съ възстановено здраве болни, които мълчеливо рѣятъ своитѣ погледи отъ изтощенитѣ си очи... Ахъ, колко много радостъ нахлу въ душата ми. Азъ искамъ да оздравѣя по-скоро и сега ще зная да се радвамъ на божиитѣ красоти, които се сипятъ така изобилно върху грѣшната земя. . .

„Златнитѣ кубета на църквата Ал. Невски хвърлятъ стѣлѣсъци, отражавани въ прозорцитѣ на Държавната печатница. . . По площада и улицата хора се сгиватъ на-самъ натамъ, като загубени сѣнки . . . въ нито едни очи не виждамъ радостта да блика. . . Душитѣ на всички сж смразени, угнетени. . . Мигъръ тѣ ще могатъ да се радватъ, когато цѣлата страна е покрита отъ чернитѣ вуали на смъртта? — Тя сега има изобилна жетва.

„Моята радостъ отъ слънцето се загуби по-бързо отколкото дойде. Жена ми пристигна, тя тжжно се вглежда въ вкостенѣлото ми лице и сълзи почватъ да бликатъ отъ очитѣ ѝ. Ние се гледаме презъ стобора. Поради карантина, отъ седмица не позволяватъ на никого да посещава болницата. Искамъ да говоря, обаче, сълзитѣ се събиратъ като буца на гърлото ми и не ми позволяватъ.

„— Ти си по-добре? излѣзалъ си, — тихо пита жена ми и рие съ кракъ пѣсъкътъ. Тя употреби страшни усилия за да ми каже тия нѣколко думи.

„— Да азъ съмъ вече по-добре. Сега ще излязамъ на двора . . . стига да има всѣки день слънце. . .

„— Кой говори тамъ презъ стобора! Забранено е! Не разбирате ли! — Нѣкакъвъ грубъ гласъ извика надъ главитѣ ни отъ прозореца на първия етажъ, който гледаше точно надъ насъ.

„— Само нѣколко думи и ще се прибера — промълвихъ, като извинение.